

een nieuw begin met licht en ruimte
om het mooiste in je te onthullen
en daarin groots te zijn

Zo af en toe lonkt Parijs. En vaak geef ik aan die verleiding toe en reis ik af naar de stad waar ik me bohemien voel. Zwervend door de straten, genietend van de lichte chaos en melancholie. Lekker eten, goede wijn en op zoek naar wat de stad mij eerder nog niet toonde.

Een paar jaar geleden ontdekte ik bij toeval een bijzondere edelsmid. Zijn werk is kleurrijk, speels en vooral betoverend. Geen wonder want hij noemt zijn werk "bijou alchimistes". Hij toonde mij een prachtig collier en ik was meteen verloren. Grote dramatische stenen fonkelden me tegemoet. Daardoorheen geweven spiegelend zilver voorzien van subtiele tekeningen. Toen hij me vertelde dat de stenen gemaakt waren van glas uit de kathedraal van Chartres wist ik het zeker: dit sieraad is bedoeld voor mij.

Ik merkte dat ik mijzelf als bezitster van dit kleinood bijzonder voelde. Het leek alsof ik iets had gekregen dat me anders maakte. Zoals het opzetten van een kroon je even tot prinses maakt. Heel even speelde ik met de gedachte dat de ketting daadwerkelijk alchemistische krachten in zich verborg en daarom op mijn pad gekomen was.

Ik droeg het collier zelden. Af en toe kwam ik het tegen in een lade tussen andere verloren geraakte juwelen, en altijd voelde ik dan weer, heel even, een flard van die betovering van toen. Alsof de ketting me wilde herinneren aan de belofte die zij in zich droeg. Ik liet het zo, tot ik op een dag het verhaal van mijn halssnoer aan iemand vertelde. Hij suggereerde dat het misschien de moeite waard was om de krachten van het snoer te verkennen, en te ontdekken wat ze voor mij in petto hadden. Ik besloot naar de bron te gaan, naar Chartres, en de ketting in de kathedraal opnieuw haar werk te laten doen

Een hele dag bracht ik door in de kerk en in de kelders. Gedachteloos liet ik het collier als een bidsnoer door mijn vingers glijden. Onderwijl dwaalde ik door het schip, de kleine kapel voor de zwarte Maria en langs het altaar. Ik liep door het labrynt, onder de bogen en langs de crypte. Onmiskenaar zag ik het blauwe Chartreslicht, dat door de ramen viel, terug in de stenen tussen het zilver in mijn handen. Na een tijdje werd het stil in mij. De drukte van alledag gleed van me af en ik ging op in wat ik zag. Bijna als vanzelf begon ik hardop te spreken, gewoon wat in me opkwam, wat in mij was, inzichten, gedachten, belevenissen. Al sprekend verdiepten de verhalen zich, de betekenis ervan veranderde, ontroerde me, en raakte het hart van waar ik mee bezig ben.

Mijn woorden verweefden zich met de symbolen, de mensen en hun gebeden, de beelden en de onuitgesproken verhalen, die daar weer door veranderden, in beweging kwamen en nieuwe vertellingen in mij opriepen. Alles kwam tot leven en zo ontstond een verbond tussen mij en de omgeving. Het was alsof ik danste in de kerk, met wat daar was, is en kan komen, zichtbaar en onzichtbaar, uitgesproken en zwijgend, zwierend van binnen naar buiten, inademen, uitademen. In die almaar voortdurende beweging ontloken antwoorden op vragen die ik had, groeiden inzichten in thema's waaraan ik werk. Zo vond ik nieuwe inhoud voor mijn boek, andere perspectieven in projecten, en ik dacht: "eigenlijk is het een ketting om te dragen in een klassiek ballet, als je de hoofdrol danst in het Zwanenmeer of in Doornroosje, in een witte tutu met een strapless lijfje en dan die ketting, dan ben je de prinses van de avond. Dat is dan niet dansen in de kerk, maar de kerk, de hemel en de aarde om je hals terwijl je danst".

Zo vond ik daar in Chartres de kracht van mijn stem die in verbinding dansen kan.
Godelieve Spaas

In het boekje een verhaal over de kracht van Chartres,
de foto's zijn gemaakt door Martin Waalboer, en de vormgeving komt van Villa Y